Zbirka odločb sodne prakse

SKLEPNI PREDLOGI GENERALNE PRAVOBRANILKE
JULIANE KOKOTT,
predstavljeni 22. maja 2014[1]

Zadeva C-127/13 P

Guido Strack
proti

Evropski komisiji

„Pritožba — Uredba (ES) št. 1049/2001 — Dostop do dokumentov institucij — Varstvo osebnih podatkov — Obsežna prošnja“

Kazalo

I – Uvod 2

II – Pravni okvir 3

III – Dejansko stanje in postopek pred Splošnim sodiščem 4

IV – Predlogi 5

V – Pravna presoja 5

A – Prvi pritožbeni razlog nasprotne pritožbe – obstoj zavrnitve zaradi molka organa 6

1. Zavrnitev zaradi molka organa 6

2. Predlog rešitve za v prihodnje 8

3. Obrazložitev Splošnega sodišča 9

4. Rezultat prvega pritožbenega razloga iz nasprotne pritožbe 9

B – Drugi pritožbeni razlog iz nasprotne pritožbe – neobstoj izpisa iz registra 9

1. „Obstoj“ neobstoječega dokumenta 10

2. Obveznost priprave dokumenta 10

1 — Jezik izvirnika: nemščina.

3. Doseg tožbenega predloga G. Stracka 11

C – Prvi pritožbeni razlog iz pritožbe – kršitev pravice do zakonitega sodnika 12

D – Drugi pritožbeni razlog – različne postopkovne nepravilnosti 13

1. Prvi in peti delni očitek – hitri postopek in trajanje postopka 13

2. Drugi delni očitek – pravica do izjave 14

3. Tretji delni očitek – presoja vseh dokumentov 16

4. Četrti delni očitek – popolnost odločb Komisije 17

E – Peti pritožbeni razlog – uporaba izjeme zaradi varstva osebnih podatkov 18

1. Obrazložitev odločbe Komisije 19

2. Individualna presoja dokumentov 19

3. Zakonitost počrnitev 19

a) Presoja 20

b) Potreba po posvetovanju s prizadetimi osebami 20

c) Soglasje prizadetih oseb za posredovanje 21

d) Uradniki, ki so podpisali odločbe o potrdilnih prošnjah 21

e) Imena uradnikov, ki se pojavljajo v dokumentih v zvezi z zadevo T-110/04 21

f) Kodiranje imen 21

4. Vmesni sklep glede petega pritožbenega razloga 22

F – Šesti pritožbeni razlog – zaupna obravnava protidampinških postopkov 22

G – Sedmi pritožbeni razlog – odškodnina za obravnavo njegove prošnje za dostop 23

VI – Stroški 24

VII – Predlog 24

I – **Uvod**

1. V pravu Unije že več kot 20 let obstaja splošna pravica do dostopa do dokumentov; že več kot deset let se uporablja Uredba št. 1049/2001.[2] Kljub temu v praksi še vedno presenetljivo veliko pomembnih vprašanj ostaja nerešenih.

2 — Uredba Evropskega parlamenta in Sveta (ES) št. 1049/2001 z dne 30. maja 2001 o dostopu javnosti do dokumentov Evropskega parlamenta, Sveta in Komisije (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 1, zvezek 3, str. 331).

2. Komisija se v obravnavani zadevi ukvarja s predpisanimi roki, medtem ko prosilec graja njihovo nespoštovanje in poleg tega toži, da sodno varstvo traja tako dolgo. Poleg tega obe pritožbi zadevata tudi vprašanja, ali zadevna uredba Komisijo v določenih okoliščinah zavezuje, da dokument pripravi za izdajo, ali se lahko postopek, ki poteka na Splošnem sodišču, dodeli drugemu senatu in drugemu sodniku poročevalcu, v kolikšni meri mora Komisija dokazati, da določeni zahtevani dokumenti ne obstajajo, in kako je treba uporabiti izjemo zaradi varstva osebnih podatkov.

II – **Pravni okvir**

3. Pravico dostopa do dokumentov institucij utemeljujejo člen 42 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah, člen 15(3) PDEU in člen 2(1) Uredbe št. 1049/2001.

4. Člen 2(3) Uredbe št. 1049/2001 določa področje uporabe:

„Ta uredba se uporablja za vse dokumente institucij, to je za dokumente, ki jih institucije pripravijo ali prejmejo in so v njihovi lasti, na vseh področjih delovanja Evropske unije.“

5. V členu 3(a) Uredbe št. 1049/2001 je opredeljeno, da pojem dokumenta:

„pomeni neko vsebino ne glede na to, kakšen je njen medij (napisana na papirju ali shranjena v elektronski obliki ali kot zvočni, vizualni ali avdiovizualni zapis) o vprašanju, nanašajočem se na politiko, dejavnosti ali odločitve s področja odgovornosti institucije“.

6. V obravnavani zadevi sta stranki v sporu predvsem glede izjeme iz člena 4(1)(b) Uredbe št. 1049/2001 iz razlogov varstva podatkov:

„Institucije zavrnejo dostop do dokumenta, kadar bi razkritje oslabilo varstvo:

(a) […]

(b) zasebnost in integriteto posameznika, zlasti v skladu z zakonodajo Skupnosti s področja varstva osebnih podatkov.“

7. Poleg tega se v skladu s členom 4(2), prva alinea, Uredbe št. 1049/2001 zagotavlja varstvo poslovnih interesov, razen če ne prevlada javni interes za razkritje.

8. Poleg tega gre za obravnavo obsežnih prošenj, ki so omenjene v členu 6(3) Uredbe št. 1049/2001:

„Če se prošnja nanaša na zelo dolg dokument ali na veliko dokumentov, se lahko zadevna institucija s prosilcem neuradno posvetuje o primerni rešitvi.“

9. Člena 7 in 8 Uredbe št. 1049/2001 urejata postopek obravnave prošenj za dostop in predvsem roke. Člen 7 zadeva obravnavo začetnih prošenj:

„1. Prošnja za dostop do dokumenta se obravnava takoj. Prosilcu je poslano potrdilo o prejemu. V 15 delovnih dneh od vpisa prošnje v register institucija odobri dostop do zahtevanega dokumenta in zagotovi dostop v skladu s členom 10 v tem roku ali pa v pisnem odgovoru navede razloge za celovito ali delno zavrnitev ter seznani prosilca s pravico do vložitve potrdilne prošnje v skladu z odstavkom 2 tega člena.

2. Pri celoviti ali delni zavrnitvi lahko prosilec v 15 delovnih dneh od prejema odgovora institucije vloži potrdilno prošnjo, v kateri institucijo prosi, da svoje stališče ponovno preuči.

3. V izjemnih primerih, na primer kadar se prošnja nanaša na zelo dolg dokument ali na veliko dokumentov, se lahko rok iz odstavka 1 podaljša za 15 delovnih dni, pod pogojem, da institucija prosilca vnaprej obvesti in navede podrobne razloge.

4. Če institucija ne odgovori v predpisanem roku, ima prosilec pravico do vložitve potrdilne prošnje.“

10. Člen 8 Uredbe št. 1049/2001 zadeva obravnavo potrdilnih prošenj:

„1. Potrdilna prošnja se obravnava takoj. V 15 delovnih dneh od vpisa take prošnje v register institucija odobri dostop do zahtevanega dokumenta in zagotovi dostop v skladu s členom 10 v tem roku ali pa v pisnem odgovoru navede razloge za celovito ali delno zavrnitev. Pri celoviti ali delni zavrnitvi institucija prosilca seznani s sredstvi, ki jih ima na voljo, kakršna so začetek sodnega postopka proti instituciji in/ali pritožba varuhu človekovih pravic pod pogoji, določenimi v členu 230 oziroma 195 Pogodbe ES.

2. V izjemnih primerih, na primer kadar se prošnja nanaša na zelo dolg dokument ali na veliko dokumentov, se lahko rok iz odstavka 1 podaljša za 15 delovnih dni, pod pogojem, da institucija prosilca vnaprej obvesti in navede podrobne razloge.

3. Če institucija ne odgovori v predpisanem roku, se šteje, da je odgovor negativen, in prosilec ima pravico, da sproži sodni postopek proti instituciji in/ali pošlje pritožbo varuhu človekovih pravic na podlagi ustreznih določb Pogodbe ES.“

III – **Dejansko stanje in postopek pred Splošnim sodiščem**

11. G. Strack je 20. junija 2007 pri Komisiji zaprosil za dostop do

— vseh dokumentov, ki zadevajo potrdilne prošnje za dostop do dokumentov, ki jih je Komisija zavrnila po 1. januarju 2005,

— izpisa iz registra, ki ga je Komisija vzpostavila v skladu s členom 11 Uredbe št. 1049/2001 in ki zadeva zavrnilne odločbe o potrdilnih prošnjah, izdane pred 1. januarjem 2005, in

— vseh dokumentov v zvezi z zadevo T-110/04, Sequeira Wandschneider/Komisija.[3]

12. Komisija mu je 25. julija 2007 z odločbo, datirano dan prej, sporočila, da je bila njegova prošnja 3. julija 2007 vpisana v register. V skladu s tem sporočilom naj bi OLAF odločil o delu dokumentov, zajetih s prvo delno prošnjo. Preostale dokumente, ki jih obsega ta delna prošnja, naj bi mu posredoval generalni sekretariat v anonimizirani obliki, vendar pa naj teh dokumentov zaradi njihovega velikega števila ne bi bilo mogoče anonimizirati v predpisanih rokih. Drugi delni prošnji naj ne bi mogla ugoditi, saj naj zavrnilne odločbe o potrdilnih prošnjah pred 1. januarjem 2005 ne bi bile vpisane v register. Dostop do dokumentov v zvezi z zadevo T-110/04 je Komisija najprej zavrnila, na podlagi potrdilne prošnje G. Stracka pa je sporočila, da ne more spoštovati roka za odločitev o tej prošnji.

13. G. Strack je na Splošno sodišče 12. oktobra 2007 vložil tožbo zoper zavrnitev njegove potrdilne prošnje zaradi molka organa.

3 — Sodba Splošnega sodišča T-110/04, EU:T:2007:78.

14. V nadaljevanju je OLAF 23. oktobra 2007 odločil o delni prošnji, ki je zadevala ta urad, Komisija pa je izdala štiri izrecne odločbe in sicer 28. novembra 2007 (dve odločbi), 15. februarja 2008 in 9. aprila 2008. V skladu s temi odločbami je bil odobren dostop do velikega števila dokumentov, ki pa so bili zaradi varstva osebnih podatkov ali poslovnih interesov deloma počrnjeni.

15. G. Strack je s svojo repliko z dne 23. julija 2008 tožbo razširil tudi na te odločbe.

16. Splošno sodišče je z izpodbijano sodbo tožbi delno ugodilo. G. Strack je vložil obravnavano pritožbo, Komisija pa je vložila nasprotno pritožbo.

IV – **Predlogi**

17. G. Strack Sodišču sedaj predlaga, naj:

1. razveljavi sodbo Splošnega sodišča Evropske unije (četrti senat) z dne 15. januarja 2013 v zadevi T-392/07, kolikor z njo ni bilo ali ni bilo v celoti ugodeno predlogom tožeče stranke;

2. odloči v skladu s predlogi tožeče stranke v zadevi T-392/07;

3. nasprotno pritožbo v celoti zavrne; in

4. Komisiji naloži plačilo vseh stroškov postopka; ter

5. podredno razveljavi tudi odločbo predsednika Splošnega sodišča Evropske unije, s katero je ta zadevo T-392/07 dodelil četrtemu senatu Splošnega sodišča.

18. Komisija Sodišču predlaga, naj:

1. pritožbo v celoti zavrže kot očitno nedopustno in/ali zavrne kot očitno neutemeljeno;

2. to sodbo razglasi za nično, če dopis Komisije z dne 24. julija 2007, s katerim je bilo tožeči stranki sporočeno, da ne obstaja izpis iz registra glede odločb o potrdilnih prošnjah, sprejetih pred 1. januarjem 2005, razglasi za ničen;

3. sodbo Splošnega sodišča z dne 15. januarja 2013 v zadevi T-392/07, Strack/Komisija razglasi za nično, če tožbo zoper domnevne odločbe zaradi molka organa, s katerimi je bil zavrnjen dostop do korespondence glede potrdilnih prošenj (Komisija in OLAF), razglasi za dopustno;

4. pritožniku naloži vse stroške postopka pred Splošnim sodiščem in Sodiščem.

V – **Pravna presoja**

19. Najprej je treba obravnavati prvi pritožbeni razlog nasprotne pritožbe Komisije, saj zadeva dopustnost delov tožbe na prvi stopnji. V nadaljevanju bom zaporedoma preučila drugi pritožbeni razlog Komisije in pet od skupno devetih pritožbenih razlogov G. Stracka.

20. Tretjega, četrtega, osmega in devetega pritožbenega razloga G. Stracka pa ne bom podrobneje preučila, saj menim, da očitno niso utemeljeni.

A – *Prvi pritožbeni razlog nasprotne pritožbe – obstoj zavrnitve zaradi molka organa*

21. Komisija navaja, da prošnja za dostop do odločb Komisije in OLAF o potrdilnih prošnjah ni bila zavrnjena zaradi molka organa. Zato naj ne bi obstajal izpodbojni akt in tožba naj v tem pogledu ne bi bila dopustna. Splošno sodišče naj bi to spregledalo v točkah od 45 do 53 izpodbijane sodbe, predvsem v točkah 51 in 52. Sodba naj bi bila poleg tega v teh točkah protislovna, zato naj bi bila obrazložitev pomanjkljiva.

1. Zavrnitev zaradi molka organa

22. Koncept zavrnitve zaradi molka organa, ki omogoča tožbo, je določen v členu 8(3) Uredbe št. 1049/2001. Če institucija ne odgovori v predpisanem roku, se šteje, da je odgovor negativen, in prosilec ima pravico, da sproži sodni postopek proti instituciji. Pogoj zavrnitve zaradi molka organa je torej iztek roka.

23. Preučiti je treba, ali je rok iztekel. Ta izhaja načelno iz členov 7 in 8 Uredbe št. 1049/2001. Institucija v skladu s členom 7(1) odloči v 15 delovnih dneh od vpisa prošnje v register in po potrebi odobri dostop. V izjemnih primerih, na primer, kadar se prošnja nanaša na zelo dolg dokument ali na veliko dokumentov, se lahko ta rok v skladu s členom 7(3) podaljša za 15 delovnih dni. Če institucija ne odgovori v teh rokih, ima prosilec v skladu s členom 7(4) pravico do vložitve potrdilne prošnje. Za obravnavo te prošnje je v skladu s členom 8(1) ponovno na voljo 15 delovnih dni, ki se izjemoma v skladu s členom 8(2) prav tako lahko podaljšajo za nadaljnjih 15 delovnih dni.

24. Komisija kljub temu meni, da lahko pri posebej obsežnih prošnjah odstopa od rokov iz Uredbe št. 1049/2001.

25. Pri tem se sklicuje na člen 6(3) Uredbe št. 1049/2001, ki omogoča, da se zadevna institucija s prosilcem lahko neuradno posvetuje o primerni rešitvi, če se prošnja nanaša na zelo dolg dokument ali na veliko dokumentov.

26. Komisija svoje mnenje argumentira s sistemom Uredbe št. 1049/2001. Ker naj bi bilo že za odločitev o enem samem dokumentu na voljo 15 delovnih dni, naj bi moral biti za obravnavo zelo obsežnih prošenj na razpolago daljši rok kot pa le enkratno podaljšanje za nadaljnjih 15 delovnih dni.

27. To navedbo pa je mogoče upoštevati le pri tisti delni prošnji, o kateri je odločal generalni sekretariat Komisije, ne pa pri tisti delni prošnji, ki ga je ta posredoval naprej OLAF. Kot namreč pravilno poudarja G. Strack, je OLAF prvič odgovoril šele po vložitvi tožbe, 23. oktobra 2007, torej dolgo po izteku vseh predpisanih rokov, pri čemer ni nikoli uveljavljal podaljšanja rokov.

28. Poleg tega je Komisija kljub ustreznemu napotilu Splošnega sodišča v točki 51 izpodbijane sodbe spregledala, da je že podaljšanje za nadaljnjih 15delovnih dni v skladu s členoma 7(3) in 8(2) izrecno določeno za prošnje za dostop do velikega števila dokumentov. Iz tega predvsem izhaja, da se zadevna uredba – v nasprotju z mnenjem Komisije – ne nanaša le na prošnje, katerih predmet so posamezni dokumenti. S sistemom uredbe torej ni mogoče podpreti stališča Komisije.

29. Dalje, prošnja G. Stracka naj bi se po mnenju Komisije nanašala na „očitno nesorazmerno število dokumentov“.

30. V nasprotju s prvim vtisom ta navedba ni usmerjena k temu, da bi se prošnja v celoti zavrnila kot nesorazmerna, ampak le k temu, da naj bi bili roki za obravnavo, ki jih določa Uredba št. 1049/2001, nesorazmerni s številom zahtevanih dokumentov. Komisija torej zato, da bi se zaščitil interes dobrega upravljanja, meni, da ni bila zavezana spoštovati teh rokov. Poleg tega meni, da gre za zlorabo, če se pri tako obsežni prošnji vztraja pri spoštovanju rokov.

31. Komisiji pa je treba ugovarjati s tem, da iztek rokov za odgovor na potrdilno prošnjo sproži rok za vložitev tožbe, kot je to pravilno ugotovilo Splošno sodišče v točkah 47 in 52 izpodbijane sodbe.

32. V skladu z ustaljeno sodno prakso Sodišča so roki za vložitev tožbe, določeni s členom 263 PDEU, namreč kogentno pravo, tako da stranke in sodišče z njimi ne morejo razpolagati,[4] saj so bili uvedeni zaradi zagotovitve jasnosti in varnosti pravnih položajev.[5] To posebej velja ne le pri dostopu do dokumentov, ampak tudi za zavrnitev prošnje zaradi molka organa, določeno v pravu javnih uslužbencev Unije.[6]

33. Sodišče je v zvezi s tem že ugotovilo, da napoved izrecne poznejše odločitve ne more preprečiti niti fikcije zavrnitve zaradi molka organa niti začetka teka roka za vložitev tožbe.[7] Če je bila prošnja že zavrnjena zaradi molka organa, rok za vložitev tožbe na podlagi poznejše izrecne odločitve – v nasprotju z mnenjem Komisije – ne začne ponovno teči.[8]

34. Če Komisija prosilca odpravi z obljubami, ta tvega, da bo tožba zoper poznejšo izrecno odločbo zavrnjena, ker se nanaša le na ponovljeno odločbo.[9] Računati mora celo s tem, da se bo Komisija sklicevala na prekoračitev roka za vložitev tožbe zoper zavrnitev zaradi molka organa,[10] čeprav je prej večkrat uveljavljala dodatna podaljšanja rokov za obravnavo.[11]

35. Tudi če bi se Komisija odpovedala uveljavljanju prepozne vložitve tožbe ali pa bi ji bil ta ugovor onemogočen, ker bi bil v nasprotju z dobro vero (*venire contra factum proprium*), tožba ne bi bila nujno dopustna. Sodišča lahko namreč spoštovanje roka za vložitev tožbe preverijo po uradni dolžnosti kot nujno procesno predpostavko,[12] čeprav Splošno sodišče tega v postopkih o dostopu do dokumentov očitno ne dela sistematično.[13]

36. Zato ne gre za zlorabo, če prosilec zavrne podaljšanje rokov za obravnavo. Preudaren prosilec mora namreč glede na trenutno stanje prava Unije in zadevne sodne prakse vztrajati pri spoštovanju rokov, če poznejše tožbe že vnaprej ne izključuje.

37. S Komisijo pa se je mogoče strinjati v tem, da pravočasna obravnava obsežnih prošenj lahko povzroči občutne težave. Glede na druge naloge institucij in glede na sredstva, ki jih imajo na voljo, je dejansko lahko objektivno neprimerno, če mora osebje ostale naloge pustiti ob strani, da bi lahko spoštovalo roke.

38. Te težave pa Sodišče ne more rešiti tako, da bi instituciji *za nazaj* dovolilo preprečitev nastanka odločbe zaradi molka organa in začetek teka roka za vložitev tožbe. Tako odstopanje od besedila člena 8(3) Uredbe št. 1049/2001 bi bilo nezdružljivo s cilji rokov za vložitev tožbe, katerih namen je, kot je že bilo navedeno, zagotovitev jasnosti in varnosti pravnih položajev.[14]

4 — Sodba Coen (C-246/95, EU:C:1997:33, točka 21) in sklep Städter/ECB (C-102/12 P, EU:C:2012:723, točka 13).

5 — Sodbe Moussis/Komisija (227/83, EU:C:1984:276, točka 12), Coen (EU:C:1997:33, točka 21) in Transportes Evaristo Molina/Komisija (C-36/09 P, EU:C:2010:670, točka 37).

6 — Sodbi Müllers/ESO (79/70, EU:C:1971:79, točka 18) in Politi/Evropska fundacija za usposabljanje (C-154/99 P, EU:C:2000:354, točka 22).

7 — Sodba Müllers/ESO (EU:C:1971:79, točka 17).

8 — Sodba Müllers/ESO (EU:C:1971:79, točka 19 in naslednje) in posebej glede dostopa do dokumentov sklep Splošnega sodišča v zadevi ClientEarth in drugi/Komisija (T-278/11, EU:T:2012:593, točka 45).

9 — Sklep Splošnega sodišča ClientEarth in drugi/Komisija (EU:T:2012:593, točka 41).

10 — Sklep Splošnega sodišča ClientEarth in drugi/Komisija (EU:T:2012:593, točka 26).

11 — Sklep Splošnega sodišča ClientEarth in drugi/Komisija (EU:T:2012:593, točke 8 in od 10 do 12).

12 — Sodbe Müllers/ESO (EU:C:1971:79, točka 6), Transportes Evaristo Molina/Komisija (C-36/09 P, EU:C:2010:670, točka 33) in Gbagbo in drugi/Svet (od C-478/11 P do C-482/11 P, EU:C:2013:258, točka 53). Tako tudi v sklepu Splošnega sodišča ClientEarth in drugi/Komisija (EU:T:2012:593, točka 30).

13 — Glej na primer sodbo Stichting Greenpeace Nederland in PAN Europe/Komisija (T-545/11, EU:T:2013:523, točke 4, 6 in 12 glede časovnega poteka).

14 — Sodbe Moussis/Komisija (EU:C:1984:276, točka 12), Coen (EU:C:1997:33, točka 21) in Transportes Evaristo Molina/Komisija (EU:C:2010:670, točka 37).

39. Tudi sodba Internationaler Hilfsfonds,[15] ki je bila sprejeta šele po vložitvi tožbe G. Stracka in s katero se nakazuje določena fleksibilnost pri uporabi rokov iz Uredbe št. 1049/2001, ne vodi do drugačnega rezultata.

40. Dokončna odločba o prošnji za dostop v posebnem sistemu ureditve uredbe v skladu s to sodbo ne pomeni pravne varnosti. Dvom v odločbo se lahko namreč kadarkoli pojavi z novo prošnjo za dostop[16]. Iz tega pa ne izhaja argument za to, da bi bilo mogoče prosilcu nenadoma naknadno odvzeti možnost vložitve tožbe, ki mu pripada glede na jasno besedilo člena 8(3) Uredbe št. 1049/2001.

41. Zato v izpodbijani sodbi v tej točki pravo ni bilo napačno uporabljeno. Ta pritožbeni razlog iz nasprotne pritožbe je torej treba zavrniti.

2. Predlog rešitve za v prihodnje

42. V primeru, da bi Sodišče želelo iti korak dlje in se postaviti v vlogo zakonodajalca, da bi kljub temu lahko omogočilo upoštevanje načela sorazmernosti pri določitvi rokov za obravnavo, lahko to kvečjemu stori v obliki napotkov za v prihodnje, ki Komisiji in zadevnim prosilcem zagotavljajo potrebno pravno jasnost.

43. V tem pogledu je treba pritrditi Komisiji, da je člen 6(3) Uredbe št. 1049/2001 mogoče razumeti tako, da v njem določena primerna rešitev v izjemnih primerih lahko vključuje zadržanje rokov za vložitev tožbe zaradi podaljšanja rokov za obravnavo. V takih primerih bi udeleženci vendarle prosto razpolagali z rokom za vložitev tožbe.

44. Člen 6(3) Uredbe št. 1049/2001 pa institucijam ne more omogočati, da bi lahko enostransko neomejeno odstopale od rokov, ki jih je določil zakonodajalec. Praviloma je treba, kot kaže napotilo v zadevni določbi na neuradno posvetovanje s prosilcem, primerno rešitev najti sporazumno.

45. V obravnavanem primeru ni razviden niti sporazum glede rokov niti to, da bi se Komisija resno trudila najti sporazumno rešitev. Omejila se je na to, da je sporočila, da rokov ne more spoštovati.[17] Tako sporočilo že zato ne more zadoščati, ker natančen časovni okvir Uredbe št. 1049/2001 opušča brez nadomestila.

46. Institucija bi se namreč morala truditi doseči varstvo načela sorazmernosti in ciljev Uredbe št. 1049/2001. Če se časovni okvir iz členov 7 in 8 zaradi okoliščin posamičnega primera ne zdi sorazmeren, mora prosilcu predlagati nov časovni okvir.

47. Poleg tega ima prosilec pravico, da je nov časovni okvir podrobno obrazložen, saj so že predpisana podaljšanja rokov iz členov 7(3) in 8(2) Uredbe št. 1049/2001 povezana z obveznostjo obrazložitve. Institucija mora torej navesti, kako je prišla do tega predloga roka.

48. V obravnavanem primeru bi bilo poleg tega morda smiselno, da bi se zahtevani dokumenti posredovali v manjših delnih pošiljkah, ki bi bile s tem po delih posredovane prej, namesto v dveh velikih pošiljkah za leti 2005/2006 in za leto 2007, ki sta bili posredovani šele v letu 2008.

49. Končno se mora institucija tudi čim bolj zavezujoče izreči glede tega, da se ne bo sklicevala na prekoračitev rokov za vložitev tožbe, ki izhaja iz rokov za obravnavo, ampak da bo prosilca nasprotno pri prihodnji tožbi vsaj v tej točki podpirala pred sodišči Unije.

15 — Sodba Internationaler Hilfsfonds/Komisija (C-362/08 P, EU:C:2010:40).

16 — Sodba Internationaler Hilfsfonds/Komisija (C-362/08 P, EU:C:2010:40, točka 57 in naslednje).

17 — Dopisa z dne 24. julija in 7. septembra 2007.

50. Če prosilec tak primeren predlog neutemeljeno zavrne, si je mogoče zamisliti, da se pri izteku predpisanih rokov ne izhaja iz fikcije zavrnitve prošnje zaradi molka organa. Merilo primernosti pa tudi kaže, da bi bila v tem primeru v celoti opuščena pravna varnost, povezana z jasnimi roki Uredbe št. 1049/2001. Skoraj nemogoče bi bilo predvideti, kdaj je mogoče izhajati iz zavrnitve zaradi molka organa in kdaj ne.

51. Zato bi se občuten dvom v tako ravnanje zdel povsem logičen. Nasprotno bi bila naloga zakonodajalca Unije, da določi primerno novo ureditev. Le obrobno naj v zvezi s tem pripomnim, da roki iz Uredbe št. 1049/2001 v skladu s členom 3 Uredbe (ES) št. 1367/2006 [18] veljajo tudi za dostop do okoljskih informacij v smislu Aarhuške konvencije, ki ni zadeven v obravnavanem primeru. [19] Člen 4(2) te konvencije pa določa še krajše roke, kot so trenutno izrecno določeni v Uredbi št. 1049/2001, namreč roke enega oz. največ dveh mesecev za dokončno upravno odločbo.

3. Obrazložitev Splošnega sodišča

52. Komisija na koncu izpodbija obrazložitev Splošnega sodišča v tej točki, pri tem pa se njene trditve omejujejo na to, da izpodbija upoštevnost sodne prakse, na katero se sklicuje Splošno sodišče. Obrazložitev pa ne more biti pomanjkljiva zato, ker Splošno sodišče določene precedenčne primere razume drugače kakor Komisija. [20]

4. Rezultat prvega pritožbenega razloga iz nasprotne pritožbe

53. Prvi pritožbeni razlog iz nasprotne pritožbe je torej treba zavrniti. Dopustnost tožbe na prvi stopnji zato ni sporna.

B – *Drugi pritožbeni razlog iz nasprotne pritožbe – neobstoj izpisa iz registra*

54. Drugi pritožbeni razlog iz nasprotne pritožbe zadeva prošnjo G. Stracka, da prejme izpis iz registra glede zavrnilnih odločb o potrdilnih prošnjah, sprejetih pred 1. januarjem 2005, ki ga je Komisija vzpostavila v skladu s členom 11 Uredbe št. 1049/2001.

55. V skladu s členom 11(1) Uredbe št. 1049/2001 vsaka institucija za uveljavitev pravic državljanov na podlagi te uredbe omogoči javni dostop do registra dokumentov. Napotila k dokumentom se nemudoma vpišejo v register. Register v skladu z odstavkom 2 vsebuje referenčno številko za vsak dokument, predmet in/ali kratek opis vsebine dokumenta ter datum prejema ali priprave in vpisa dokumenta v register.

56. Komisija pa je G. Stracku z dopisom z dne 24. julija 2007 sporočila, da odločbe, s katerimi so bile zavrnjene potrdilne prošnje za dostop, niso bile vpisane v register.

57. Splošno sodišče je v zvezi s tem v točki 102 izpodbijane sodbe ugotovilo, da je Komisija ravnala samovoljno in nepredvidljivo, saj v register ni vpisala vseh odločb, izdanih pred 1. januarjem 2005, s katerimi so bile potrdilne prošnje v celoti ali delno zavrnjene. Z navedbo, da zadevni izpis iz registra ne obstaja, naj bi torej prekršila pravico tožeče stranke do dostopa do registra, določeno v členu 2 Uredbe št. 1049/2001. Zato je Splošno sodišče odločbo z dne 24. julija 2007, s katero je bil zavrnjen dostop do izpisa iz registra, razglasilo za nično.

18 — Uredba Evropskega parlamenta in Sveta z dne 6. septembra 2006 o uporabi določb Aarhuške konvencije o dostopu do informacij, udeležbi javnosti pri odločanju in dostopu do pravnega varstva v okoljskih zadevah v institucijah in organih Skupnosti (UL L 264, str. 13).

19 — Konvencija o dostopu do informacij, udeležbi javnosti pri odločanju in dostopu do pravnega varstva v okoljskih zadevah (UL 2005, L 124, str. 4).

20 — Glej sodbi Wunenburger/Komisija (C-362/05 P, EU:C:2007:322, točka 80) in Gogos/Komisija (C-583/08 P, EU:C:2010:287, točka 35).

58. Komisija posamično graja, da naj bi Splošno sodišče ugotovilo obstoj dejansko neobstoječega dokumenta (točka 1), iz zadevne uredbe naj bi nepravilno izpeljalo obveznost priprave dokumentov in njihovo izdajo (točka 2) in končno naj bi odločilo *ultra petita* (točka 3).

1. „Obstoj“ neobstoječega dokumenta

59. Komisija meni, da je Splošno sodišče v točki 77 izpodbijane sodbe ugotovilo, da zahtevani izpis iz registra obstaja in da je v njeni lasti. Ta trditev – očitno implicitna graja izkrivljanja dejstev – pa temelji na napačnem razumevanju izpodbijane sodbe.

60. Splošno sodišče je namreč ovrglo le zagovor, da naj izpis iz registra, *če bi obstajal*, ne bi bil dokument in da naj prošnja G. Stracka v tej točki zato ne bi sodila v Uredbo št. 1049/2001. *Da* izpis dejansko obstaja, Splošno sodišče ne ugotavlja niti v tej točki niti drugje v izpodbijani sodbi.

61. Ta delni očitek zato ni utemeljen.

2. Obveznost priprave dokumenta

62. Komisija dalje graja, da Splošno sodišče v točki 99 izpodbijane sodbe ugotavlja, da je sklicevanje institucij na neobstoj dokumentov, da bi se izognile uporabi te uredbe, v nasprotju z zahtevo po preglednosti, na kateri temelji Uredba št. 1049/2001. Učinkovito izvajanje pravice dostopa do dokumentov naj bi predpostavljalo, da zadevne institucije čim manj samovoljno in na čim bolj predvidljiv način dokumentirajo svoje dejavnosti in to dokumentacijo hranijo.

63. Splošno sodišče to obveznost dokumentiranja v točkah 100 in 101 izpodbijane sodbe izenačuje z obveznostjo vpisa zavrnilnih odločb o potrdilnih prošnjah v register, ki izhaja iz člena 11 Uredbe št. 1049/2001. Splošno sodišče v točki 102 izpodbijane sodbe na to opira zgoraj navedeno ugotovitev.

64. Komisija temu ugovarja s trditvijo, da iz Uredbe št. 1049/2001 ne izhaja obveznost priprave dokumentov.

65. To stališče temelji na ustreznem preudarku, da se pravica dostopa do dokumentov v skladu s členom 2(3) Uredbe št. 1049/2001 nanaša na vse dokumente institucije, ki jih je ta (že) pripravila ali prejela in so v njeni lasti. Pri tem dokumenti v skladu s členom 3(a) pomenijo neko vsebino ne glede na to, kakšen je njen medij. Neobstoječi vpisi v register pa niso vsebine in jih tudi ni mogoče izdati.

66. Splošno sodišče sicer pravilno ugotavlja, da člen 11 Uredbe št. 1049/2001 zavezuje institucije, da vzpostavijo register in vanj vpisujejo dokumente. Komisija poleg tega ne dvomi o tem, da obveznost vpisa dokumentov v register obsega tudi zavrnilne odločbe o potrdilnih prošnjah.

67. Uredba št. 1049/2001 pa obveznosti iz člena 11 ne povezuje neposredno s pravico dostopa do dokumentov iz člena 2(1). Zato s prošnjo za dostop do dokumentov ni mogoče uveljavljati izpolnitev obveznosti vpisa v register. V tem primeru bi bilo namreč treba uporabiti postopek tožbe zaradi nedelovanja iz člena 265 PDEU.

68. Ugotoviti je torej treba, da je Splošno sodišče v točkah od 99 do 102 izpodbijane sodbe nepravilno ugotovilo, da pravica dostopa do dokumentov Komisijo zavezuje, da v primeru ustrezne prošnje za dostop dopolni javni register, da bi lahko izdala zahtevani izpis iz registra.

69. Odločitev Splošnega sodišča pa je treba ohraniti v veljavi z drugo obrazložitvijo. Ker Komisija zaradi lastnih zamud ni mogla izdati zahtevanega izpisa iz javnega registra v skladu s členom 11 Uredbe št. 1049/2001, bi morala vsaj preučiti, ali bi lahko tožeči stranki zahtevane informacije posredovala v obliki enega ali več drugih dokumentov. Pri tem bi na primer lahko šlo za izpise iz notranjih registrov ali za gradivo, ki bi se uporabilo za pripravo letnih poročil o uporabi zadevne uredbe. Do take presoje pa, kot izhaja iz dopisa z dne 24. julija 2007, ni prišlo. Zato je bilo treba odločitev, vsebovano v tem dopisu, zaradi nepopolne obravnave zadevne delne prošnje razveljaviti.

70. Tudi ta delni očitek Komisije torej ni utemeljen.

3. Doseg tožbenega predloga G. Stracka

71. Komisija na koncu meni, da je Splošno sodišče v dveh točkah odločilo *ultra petita*.

72. Po eni strani meni, da je Splošno sodišče v točki 101 odločilo, da mora Komisija odločbe o začetnih prošnjah nujno navajati v registru. Pri tej točki pa ne gre za odločitev Splošnega sodišča, ki bi lahko presegala predloge G. Stracka, ampak le za element obrazložitve Splošnega sodišča. Ta obrazložitev ni vezana na obseg predlogov.

73. Odločitev Splošnega sodišča v točki 102 izpodbijane sodbe se v skladu s predlogom G. Stracka nasprotno omejuje na ugotovitev, da je treba zavrnitev dostopa do izpisa iz registra vseh zavrnilnih odločb o potrdilnih prošnjah razglasiti za ničnо.

74. V zvezi s tem Komisija navaja, da je G. Strack predlagal, naj se zavrnitev dostopa do izpisa iz registra zaradi molka organa razglasi za ničnо, Splošno sodišče pa naj bi mimo tega razveljavilo izrecno zavrnitev.

75. Temu pa je treba na formalni ravni ugovarjati s tem, da je G. Strack predlagal, naj se razveljavijo dejanske odločbe Komisije ali odločbe Komisije, izdane na podlagi zakonske fikcije zavrnitve v skladu s členom 8(3) Uredbe št. 1049/2001. To vključuje izrecno odločbo, posredovano 25. julija 2007, ki jo je Splošno sodišče razveljavilo.

76. Zaenkrat ni pomembno, ali je bila ta odločba dejansko primeren predmet za sodbo Splošnega sodišča ali pa bi se moralo Splošno sodišče namesto tega ukvarjati s poznejšo odločbo o potrdilni prošnji zaradi molka organa. Komisija namreč v tem pogledu v ničemer ne ugovarja.

77. V primeru, da se bo Sodišče s tem vprašanjem želelo ukvarjati po uradni dolžnosti, je treba pripomniti, da je G. Strack prvo potrdilno prošnjo vložil že 23. julija 2007, potem ko je od njegove začetne prošnje z dne 20. junija minilo že več kot 20 delovnih dni. Sporočilo z datumom 24. julij 2007 je Komisija nasprotno poslala šele 25. julija, torej dva dni po tej prvi potrdilni prošnji. Komisija je v tem sporočilu sicer uveljavljala podaljšanje roka za odgovor na začetno prošnjo, ni pa nakazala, da je to podaljšanje roka potrebovala tudi v zvezi z izpisom iz registra. Hkrati je namreč sporočila, da v registru ni zahtevanih podatkov. Splošno sodišče zato tega sporočila ne izkrivlja, če ga razume tako, da je Komisija v njem svoje stališče glede zahtevanega izpisa iz registra dokončno določila v smislu odločbe o potrdilni prošnji.[21]

78. Zato je tudi ta delni očitek treba zavrniti.

21 — Glej sodbo Internationaler Hilfsfonds/Komisija (EU:C:2010:40, točka 60).

C – Prvi pritožbeni razlog iz pritožbe – kršitev pravice do zakonitega sodnika

79. G. Strack s prvim pritožbenim razlogom izpodbija, da je predsednik Splošnega sodišča 13. oktobra 2011 zadevo zaradi neposredno sledeče izločitve sodnika poročevalca v interesu hitrega obravnavanja in učinkovitega izvajanja sodne oblasti dodelil drugemu senatu.

80. Ta dodelitev naj bi kršila načelo zakonitega sodnika, pravico do poštenega sojenja v skladu s členom 6(1) EKČP in členom 47(2) Listine Evropske unije o temeljnih pravicah ter člen 50(2) Statuta in člena 12 in 13 Poslovnika Splošnega sodišča v povezavi z odločitvami o dodelitvi zadev in sestavi senatov.

81. Obstoj jamstev na področju sestave sodišča je temelj pravice do poštenega sojenja, katere spoštovanje mora preveriti sodišče Unije, če se uveljavlja kršitev te pravice.[22] V skladu s členom 47(2) Listine o temeljnih pravicah in pretežno identičnim členom 6(1) EKČP, ki ga je treba upoštevati pri njegovi razlagi,[23] ima namreč vsakdo pravico, da o njegovi zadevi odloča z zakonom (predhodno)[24] ustanovljeno sodišče.

82. Pojem zakona pri tem obsega predvsem zakonske določbe o ustanovitvi in pristojnosti sodišč. Če sodišče ni pristojno, da v skladu s temi določbami obravnava zadevo, potem ne gre za z zakonom ustanovljeno sodišče.[25] ESČP v ustaljeni sodni praksi sicer poudarja, da organizacija pravosodja ne sme biti prepuščena prosti presoji pravosodnih organov, čeprav je dopusten določen manevrski prostor sodišč pri razlagi zadevnih predpisov.[26] Daljnosežnejše zahteve, na primer pravilo, ki pristojne sodnike vnaprej določa na podlagi abstraktnih meril,[27] se do sedaj v okviru pravice do poštenega sojenja v skladu s členom 47 Listine in členom 6(1) EKČP nasprotno niso uveljavile.

83. Pri presoji tega pritožbenega razloga gre torej predvsem za to, ali je odločitev predsednika Splošnega sodišča z dne 13. oktobra 2011 ustrezala določbam o dodelitvi postopkov senatom Splošnega sodišča.[28]

84. Sestavo senatov in dodelitev zadev v skladu s členom 50(2) Statuta ureja Poslovnik Splošnega sodišča. Predsednik Splošnega sodišča v skladu s členom 13(1) Poslovnika nemudoma po vložitvi tožbe dodeli zadevo enemu izmed senatov. Člen 12 Poslovnika določa, da Splošno sodišče določi merila, po katerih se zadeve dodeljujejo senatom.

85. Kolikor je razvidno, je bila tožba G. Stracka prvotno dodeljena senatu v skladu s takrat veljavnimi merili[29] glede na zaporedje, v katerem so bile zadeve vpisane v sodnem tajništvu.

86. V času grajane nove dodelitve zadeve so bila merila sicer določena v novejši informaciji,[30] vsebina pa je ostala nespremenjena.

22 — Sodbi Chronopost/UFEX in drugi (C-341/06 P in C-342/06 P, EU:C:2008:375, točka 46) in Gorostiaga Atxalandabaso/Parlament (C-308/07 P, EU:C:2009:103, točka 42).

23 — Člen 52(3) Listine o temeljih pravicah ter sodba Åkerberg Fransson (C-617/10, EU:C:2013:105, točka 44) in revizija sodbe Arango Jaramillo in drugi/EIB (C-334/12 RX-II, EU:C:2013:134, točki 42 in 43).

24 — To vsebuje le člen 47(2) Listine.

25 — Tako glede člena 6(1) EKČP; sodba Evropskega sodišča za človekove pravice z dne 12. julija 2007 v zadevi Jorgic/Nemčija (pritožba št. 74613/01, točki 64 in 65).

26 — Sodbe Evropskega sodišča za človekove pravice z dne 22. junija 2000 v zadevi Coëme in drugi/Belgija (pritožbe št. 32492/96, 32547/96, 32548/96, 33209/96 in 33210/96, *Reports of Judgments and Decisions* 2000-VII, str. 1, točka 98), z dne 5. oktobra 2010 v zadevi DMD Group/Slovaška (pritožba št. 19334/03, točka 60) in z dne 9. januarja 2013 v zadevi Oleksandr Volkov/Ukrajina (pritožba št. 21722/11, *Reports of Judgments and Decisions* 2013, točka 150).

27 — Takšno je merilo člena 101 nemške ustave v skladu s sklepom nemškega zveznega ustavnega sodišča z dne 8. aprila 1997 (1 PBvU 1/95, BVerfGE 95, str. 322, 327 in naslednje) in priporočilo European Commission for Democracy through Law (Venice Commission), Report on the Independence of the Judicial System, Part I: The Independence of Judges z dne 16. marca 2010 (CDL-AD(2010)004, točka 75).

28 — Glej v tem smislu sklep Marcuccio/Komisija (C-528/08 P, EU:C:2009:761, točka 58).

29 — Glej informacijo v UL 2007, C 269, str. 42.

30 — UL 2010, C 288, str. 5.

87. G. Strack pravilno navaja, da nobena teh določb izrecno ne določa, da bi lahko predsednik Splošnega sodišča že dodeljene zadeve na novo dodelil.

88. V merilih za dodelitev pa je kljub temu določeno, da predsednik Splošnega sodišča lahko od predvidenega vrstnega reda odstopi predvsem zato, da bi lahko zagotovil enakomerno porazdelitev dela. Povezanost z merili za dodelitev glede na zaporedje vpisa v register sicer govori v prid temu, da je treba to pristojnost glede odstopanja vezati na prvotno dodelitev zadev. Besedilo pa vendarle ne nasprotuje uporabi v primeru poznejše nove dodelitve zadeve.

89. Po redni menjavi sodnikov in spremembi sestave senatov je taka nova dodelitev lahko celo nujno potrebna. [31]

90. Novo dodelitev pa lahko upravičuje tudi cilj enakomerne porazdelitve dela. Ta ni le organizacijske narave, ampak je njen namen predvsem ta, da se zadeve – prav tako v skladu s členom 47(2) Listine in členom 6(1) EKČP – obravnavajo v razumnem roku.

91. Obravnavani primer ponazarja, da se lahko pojavi potreba po tem, da se zadeva iz tega razloga pozneje na novo dodeli. V letu 2011 je bila tožba že štiri leta nerešena, na obzorju pa so bile nove zamude, saj bi bil sodnik poročevalec kmalu izločen. Na drugi strani je lahko nov senat postopek takoj nadaljeval.

92. Zato je treba pristojnost predsednika Splošnega sodišča, da lahko odstopi od meril za dodelitev, razumeti tako, da lahko neko zadevo tudi po njeni prvotni dodelitvi dodeli na novo, da bi s tem zagotovil enakomerno porazdelitev dela.

93. Izpodbijano sodbo je torej sprejelo pristojno sodišče, tako da je treba prvi pritožbeni razlog zavrniti.

D – *Drugi pritožbeni razlog – različne postopkovne nepravilnosti*

94. Z drugim pritožbenim razlogom se uveljavljajo postopkovne nepravilnosti, namreč zavrnitev predloga za obravnavo po hitrem postopku, omejitev pravice do izjave, zavrnitev presoje zahtevanih dokumentov Splošnega sodišča, razmejitev predmeta prošnje in predolgo trajanje postopka.

1. Prvi in peti delni očitek – hitri postopek in trajanje postopka

95. G. Strack s prvim delnim očitkom graja, da je Splošno sodišče njegov predlog za obravnavo po hitrem postopku zavrnilo brez utemeljitve. Ker je interes v zvezi s tem hitrim postopkom podoben interesu, ki se uveljavlja s petim delnim očitkom v zvezi s spoštovanjem pravice do razumnega trajanja postopka, je treba očitka obravnavati skupaj.

96. V skladu s členom 47(2) Listine o temeljnih pravicah in členom 6(1) EKČP ima vsakdo pravico, da se o njegovi zadevi odloča v razumnem roku. Prekoračitev razumnega roka sojenja torej šteje za kršitev postopka, ki pomeni kršitev temeljne pravice, zato mora biti zadevni stranki omogočeno učinkovito sredstvo, s katerim lahko to ustrezno popravi. [32]

31 — Glej sodbo Salzgitter/Komisija (C-182/99 P, EU:C:2003:526, točka 28 in naslednje).

32 — Sodba Groupe Gascogne/Komisija (C-58/12 P, EU:C:2013:770, točka 72) ter sodba Evropskega sodišča za človekove pravice z dne 26. oktobra 2000 v zadevi Kudla proti Poljski, *Recueil des arrêts et décisions*, 2000 XI, točki 156 in 157.

97. Vendar se izpodbijana sodba zaradi nespoštovanja sojenja v razumnem roku, če ne obstajajo indici, da je predolgo trajanje postopka vplivalo na rešitev spora, ne razveljavi.[33] To mora veljati tudi, če predolgo trajanje postopka izhaja iz tega, da ni bil izveden hitri postopek.

98. G. Strack pa ni razložil, v kolikšni meri je trajanje postopka vplivalo na izid spora. Zato ta dva delna očitka nista utemeljena.

99. V skladu s tem tudi neobstoj utemeljitve pri zavrnitvi predloga za obravnavo po hitrem postopku ne more utemeljiti pritožbe.

100. G. Strack pa v zvezi s tem izpodbija tudi, da je Splošno sodišče v točki 93 izpodbijane sodbe kot nedopusten zavrglo odškodninski zahtevek zaradi predolgega trajanja postopka. S sklicem na sodbo Baustahlgewebe[34] in na moje sklepne predloge Solvay[35] navaja, da je treba, če je mogoče, v okviru učinkovitega pravnega varstva že v nerazumno dolgem postopku odločiti o morebitni odškodnini.

101. Tudi na to trditev se ne more učinkovito sklicevati. Sodišče je medtem namreč odstopilo od sodbe Baustahlgewebe[36] in ugotovilo, da mora o odškodninskem zahtevku zaradi predolgega trajanja postopka odločati drug senat.[37] Zato je Splošno sodišče pravilno ugotovilo, da je treba odškodninski zahtevek uveljavljati s samostojno tožbo.

102. Zato je treba ta delna očitka drugega tožbenega razloga zavrniti.

2. Drugi delni očitek – pravica do izjave

103. G. Strack s tem delnim očitkom graja, da mu ni bila zagotovljena zadostna pravica do izjave. Splošno sodišče naj mu ne bi posebej omogočilo, da bi se izjasnil do dokumentov, ki jih je izdal OLAF in ki jih je prejel šele po vložitvi replike. Splošno sodišče naj tudi ne bi sprejelo obsežnega dopisa z dne 14. maja 2012 za pripravo ustne obravnave, na obravnavi naj bi mu priznalo le 30 minut za predstavitev stališč namesto zahtevanih 60 minut, na obravnavi naj bi zavrnilo predlog dopustitve nadaljnje pisne vloge in po ustni obravnavi naj bi zavrnilo tudi nadaljnjo pisno vlogo z dne 25. junija 2012, ki je vsebovala predvsem predlog popravka zapisnika ustne obravnave.

Pravica do izjave na splošno

104. V zvezi s tem delnim očitkom je treba pripomniti, da je pomembno, zato da bi se zadostilo zahtevam, ki se nanašajo na pravico do poštenega sojenja, da stranke poznajo pravne in dejanske okoliščine, ki imajo odločilen vpliv na izid postopka, in da imajo možnost o njih kontradiktorno razpravljati.[38]

105. V postopku pred Splošnim sodiščem je to načelno bilo možno. G. Strack je svoje izjave lahko obsežno podal v tožbi in repliki ter na ustni obravnavi. Splošno sodišče mu je pri repliki dopustilo občuten presežek števila strani, predvidenega za stranke v navodilih Splošnega sodišča, in mu priznalo dvakrat daljši tam predvideni čas za predstavitev stališč na ustni obravnavi. Splošno sodišče je poleg tega v spis vključilo dodatne pisne vloge G. Stracka z dne 16. novembra 2011, 25. januarja 2012 in 1. aprila 2012 in jih posredovalo Komisiji, da bi ta lahko zavzela stališče.

33 — Sodbi Der Grüne Punkt – Duales System Deutschland/Komisija (C-385/07 P, EU:C:2009:456, točki 190 in 196) in Groupe Gascogne/Komisija (EU:C:2013:770, točka 73).

34 — Sodba Baustahlgewebe/Komisija (C-185/95 P, EU:C:1998:608).

35 — Sklepni predlogi Solvay/Komisija (C-109/10 P, EU:C:2011:256).

36 — Sodba Groupe Gascogne/Komisija (EU:C:2013:770, točki 82 in 83).

37 — Sodba Groupe Gascogne/Komisija (EU:C:2013:770, točka 90).

38 — Sodba Komisija/Irska in drugi (C-89/08 P, EU:C:2009:742, točka 56) in revizija sodbe M/EMEA (C-197/09 RX-II, EU:C:2009:804, točka 41).

106. Ugovora glede dokumentov OLAF in popravka zapisnika obravnave pa je treba posebej preučiti.

Dokumenti OLAF

107. Odločba OLAF z dne 23. oktobra 2007 je bila G. Stracku posredovana najpozneje z odgovorom na tožbo z dne 30. maja 2008 kot Priloga B.1. Zato je tudi bila predmet njegove replike.

108. V skladu s to odločbo posredovane anonimizirane dokumente pa je po lastnih navedbah, ki jih Komisija ni izpodbijala, prejel šele 17. oktobra 2008, to je, šele potem ko je že vložil repliko. Do tega je očitno prišlo zato, ker so bili odločba in dokumenti poslani z zelo obsežno elektronsko pošto in je bila prostorninska omejitev elektronskega poštnega predala G. Stracka presežena že s prvo pošiljko. O tem je bil G. Strack očitno obveščen s prilogo k dopisu Splošnega sodišča z dne 9. marca 2012, ki je vsebovala natis ustreznega sporočila o napaki, ki ga je Komisija prejela pri poskusu pošiljanja 23. oktobra 2007.

109. G. Strack je sicer v svoji repliki z dne 20. avgusta 2008 že lahko podal svoje mnenje k dejanski odločbi z dne 23. oktobra 2007 in je zato v tem pogledu tudi razširil tožbo. Ker pa je dokumente prejel šele 17. oktobra 2008, teh in opravljenih črtanj še ni mogel upoštevati v repliki. Navaja tudi, da mu ni bilo omogočeno primerno podaljšanje časa za predstavitev stališč na ustni obravnavi.

110. Ta ugovor temelji na bolj netipičnem procesnem položaju, namreč na okoliščini, da Splošno sodišče v sporu glede dostopa do dokumentov dopušča naknadno razširitev tožbe, če je tožba sprva zadevala zavrnitev dostopa zaradi molka organa, ki je bila pozneje nadomeščena z izrecno odločbo.

111. Kadar Splošno sodišče dopusti razširitev tožbe, mora priznati tudi ustrezno možnost za predstavitev stališč. Možnost izjave na ustni obravnavi ne more v celoti nadomestiti pisne vloge, saj procesno pravo sodišč Unije v vsakem primeru določa pisni postopek, ki se z ustno obravnavo zgolj dopolni. Poleg tega G. Strack na ustni obravnavi ni bil deležen časa za predstavitev stališč, ki ga je po njegovem mnenju potreboval.

112. Komisija meni, da je G. Strack sam odgovoren za skrajšanje možnosti za podajo izjave, saj naj bi imel tudi možnost, da zoper odločbo z dne 23. oktobra 2007 vloži samostojno tožbo. Do razširitve postopka v zadevi T-392/08 naj bi prišlo izključno v njegovem interesu.

113. Ta trditev je presenetljiva. To, da je razširitev tožbe sploh prišla v poštev, je posledica tega, da Komisija ni izpolnila svojih obveznosti glede pravočasne izdaje odločb o prošnjah. Poleg tega Komisija očitno tudi ni zagotovila, da bi G. Strack prepozno izdano odločbo z dne 23. oktobra 2007 in zadevne dokumente tudi čimprej prejel. Nasprotno, očitno je celo namenoma prezrla obvestilo o napaki, iz katerega je izhajalo, da pošiljanje ni bilo uspešno. Zato je najprej Komisija odgovorna za to, da G. Stracku niso bile omogočene vse predvidene možnosti do izjave.

114. Poleg tega je treba pripomniti, da razširitev tožbe sicer služi tudi interesu G. Stracka, vendar pa ne izključno njemu, ampak tudi razbremenitvi Splošnega sodišča in nasprotne stranke, v tem primeru Komisije. Za vse udeležence je namreč učinkoviteje, da se vodi en razširjeni spor, kot pa da se za vsako novo odločbo začne samostojni postopek.

115. G. Stracku pa je mogoče nasprotovati s tem, da tudi sam ni storil vsega, da bi zaščitil svojo pravico do izjave. Potem ko je z odgovorom na tožbo prvič prejel odločbo OLAF z dne 23. oktobra 2007, bi moral namreč narediti vse, kar je v njegovi moči, da bi prejel tudi manjkajoče dokumente, da bi jih lahko upošteval v repliki. Predvsem bi moral Komisijo opozoriti na neuspešno pošiljanje in po potrebi bi moral tudi Splošno sodišče zaprositi za podaljšanje roka za vložitev replike.

116. V tem pogledu morajo namreč veljati isti preudarki kot pri določitvi roka za vložitev tožbe, potem ko je oseba seznanjena z zadevno odločbo. V zvezi s tem mora oseba, ki ve za obstoj akta, ki jo zadeva, če akt ni bil objavljen ali vročen, v razumnem roku zaprositi za celotno besedilo. [39]

117. To še toliko bolj velja, ker je G. Strack soodgovoren za težave pri pošiljanju, saj je vložil obsežno prošnjo za dostop, za prejem dokumentov pa je dal na razpolago le elektronski poštni predal, katerega velikost je omejena.

118. G. Strack nikakor ne bi smel več kot tri leta in skoraj do začetka ustne obravnave čakati, preden je uveljavljal potrebo, da se lahko izjasni glede teh dokumentov.

119. G. Strack si mora na koncu kljub ravnanju Komisije pripisati odgovornost za izgubo možnosti vložitve pisnega stališča in za omejitev možnosti podaje ustnega stališča glede dokumentov, ki jih je izdal OLAF.

Očitek glede zapisnika

120. G. Strack na koncu graja, da Splošno sodišče v skladu s točko 27 izpodbijane sodbe ni vsebinsko odločalo o predlogu popravka zapisnika ustne obravnave, ampak je z odločbo zavrnilo ponovno otvoritev ustnega postopka.

121. Predlog glede popravka zapisnika v Poslovniku Splošnega sodišča sicer ni predviden, vendar pa mora biti strankam načelno omogočeno, da grajajo napake in pomanjkljivosti tega dokumenta. V skladu s členom 63(1), drugi stavek, tega poslovnika gre namreč za javno listino, ki se jo v skladu s tem tudi lahko uporabi kot dokaz o vsebini obravnave. [40]

122. Okoliščina, da se Splošno sodišče ni ukvarjalo s tem predlogom, pa sama zase ne more vzbuditi dvoma o izpodbijani *sodbi*. Nasprotno pa vpliva na dokazno moč zapisnika. Očitek glede zapisnika je zato neučinkovit (*inopérant*) in ga je torej treba zavrniti.

Domnevne prepozne navedbe Komisije glede Uredbe št. 45/2001

123. G. Strack na koncu neupravičeno graja, da je Splošno sodišče upoštevalo navedbe Komisije glede Uredbe št. 45/2001 na ustni obravnavi, čeprav naj bi bile prepozne. Ti argumenti so namreč izvirali že iz sklicevanja na izjemo zaradi varstva osebnih podatkov iz člena 4(1)(b) Uredbe št. 1049/2001. Dejstvo, da ima Uredba št. 45/2001 pri tem poseben pomen, pa nasprotno med izmenjavo pisnih vlog še ni bilo tako jasno kot v času obravnave. To je namreč izhajalo predvsem iz medtem sprejete sodbe Bavarian Lager. [41]

3. Tretji delni očitek – presoja vseh dokumentov

124. G. Strack s tretjim delnim očitkom graja, da Splošno sodišče v nasprotju z njegovim predlogom ni preučilo vseh dokumentov glede tega, ali so bila črtanja upravičena z izjemo zaradi varstva osebnih podatkov.

39 — Sodbi Wirtschaftsvereinigung Eisen- und Stahlindustrie/Komisija (C-180/88, EU:C:1990:441, točke 22, 29 in 30) in Windpark Groothusen/Komisija (C-48/96 P, EU:C:1998:223, točka 80).

40 — Ilustrativno revizija sodbe M/EMEA (EU:C:2009:804, točka 45) ter sklepa Iride in Iride Energia/Komisija (C-150/09 P, EU:C:2010:34, točka 74) in Kronoply/Komisija (C-117/09 P, EU:C:2010:370, točka 44).

41 — Sodba Komisija/Bavarian Lager (C-28/08 P, EU:C:2010:378, točka 59).

125. Sodišče je ugotovilo, da mora Splošno sodišče pregledati v dokumente, če je sporno, ali njihova vsebina upravičuje uporabo določenih izjem.[42] Pri obravnavanih črtanjih osebnih podatkov pa gre za to, ali varstvo teh podatkov zahteva, da se imena in drugi osebni podatki določenih skupin oseb obravnavajo zaupno. Za presojo tega ni potreben vpogled v zadevne dokumente. Praviloma namreč zadostuje, da se preuči obrazložitev odločbe.

4. Četrti delni očitek – popolnost odločb Komisije

126. Četrti delni očitek zadeva vprašanje, ali je Komisija v celoti odgovorila na prošnjo za dostop do vseh dokumentov, ki zadevajo potrdilne prošnje za dostop do dokumentov, ki jih je Komisija zavrnila po 1. januarju 2005. G. Strack nasprotuje temu, da je Splošno sodišče v točki 139 izpodbijane sodbe zavrnilo njegove trditve, da Komisija ni dokazala, da mu je posredovala vse zavrnile odločbe o potrdilnih prošnjah za zadevna časovna obdobja.

127. Ta očitek se nanaša na to, kako je Splošno sodišče presojalo trditve strank glede navedenega vprašanja.

128. Iz člena 256(1), drugi pododstavek, PDEU in člena 58, prvi odstavek, Statuta Sodišča Evropske unije izhaja, da je Splošno sodišče edino pristojno, prvič, za ugotavljanje dejstev, razen če bi vsebinska nepravilnost njegovih ugotovitev izhajala iz listin v spisu, ki so mu bile predložene, in drugič, za presojo teh dejstev.[43]

129. Očitki glede dejanskih ugotovitev in njihove presoje v izpodbijani odločbi pa so v fazi pritožbe dopustni, če pritožnik trdi, da je Splošno sodišče podalo ugotovitve, katerih vsebinska nenatančnost izhaja iz listin v spisu, ali izkrivilo dokaze, ki so mu bili predloženi.[44]

130. Tako izkrivljanje je podano, če se zdi presoja obstoječih dokazov, ne da bi se uporabili novi, očitno napačna.[45] Če Splošno sodišče kot v obravnavanem primeru sklepa iz določenih dejstev, je treba preučiti, ali je očitno preseglo meje razumne presoje dokazov.[46]

131. Tako je v tej zadevi.

132. G. Strack se je v postopku na prvi stopnji skliceval na to, da je število njemu posredovanih dokumentov (315) občutno nižje od števila v celoti ali delno zavrnilnih odločb o potrdilnih prošnjah, objavljenega v javnih poročilih (575).[47]

133. Komisija pa temu ugovarja s tem, da se številke ne ujemajo, ker naj bi nekatere odločbe o potrdilnih prošnjah združevale več potrdilnih prošenj iste osebe in ker naj o drugih potrdilnih prošnjah ob koncu zadevnega leta še ne bi bilo odločeno.

134. Komisija pa številk podrobno ne razčlenjuje, kar bi razkorake sicer v celoti pojasnilo. Morebiti bi taka razčlenitev upoštevala tudi do sedaj v zvezi s tem od obeh strank očitno prezrte odločbe OLAF o potrdilnih prošnjah, ki, kolikor je razvidno, niso bile prištete k posredovanim dokumentom, v poročila Komisije pa so očitno bile vključene.

42 — Sodba Jurašinović/Svet (C-576/12 P, EU:C:2013:777, točka 27).

43 — Sodba Komisija/Aalberts Industries in drugi (C-287/11 P, EU:C:2013:445, točka 47).

44 — Sodba PKK in KNK/Svet (C-229/05 P, EU:C:2007:32, točka 35).

45 — Sodbe PKK in KNK/Svet (EU:C:2007:32, točka 37), Lafarge/Komisija (C-413/08 P, EU:C:2010:346, točka 17) in Komisija/Aalberts Industries in drugi (EU:C:2013:445, točka 51).

46 — Sodbi Activision Blizzard Germany/Komisija (C-260/09 P, EU:C:2011:62, točka 57) in Komisija/Aalberts Industries in drugi (EU:C:2013:445, točka 52).

47 — V skladu s Poročilom Komisije o uporabi Uredbe (ES) št. 1049/2001 o dostopu javnosti do dokumentov Evropskega parlamenta, Sveta in Komisije v letu 2007 (COM(2008) 630 final, str. 10).

135. Komisija se prav tako ne ukvarja s tem, da G. Strack navaja, da iz dokumentov, ki so mu bili posredovani, niso razvidne nobene odločbe o potrdilnih prošnjah, ki bi združevale več prošenj.

136. Če se v skladu s tem omejimo na trditev, da do konca leta še ni bilo odločeno o vseh potrdilnih prošnjah, potem je bilo ob koncu spornega obdobja treh let nerešenih še več kot 250 zadev v zvezi s potrdilnimi prošnjami. Glede na roke iz Uredbe št. 1049/2001 se tak zaostanek zdi malo verjeten.

137. Zato trditve Komisije morda lahko pojasnijo manjše razkorake, vendar pa so občutne razlike v obravnavanem primeru za to prevelike. Splošno sodišče je, s tem ko se je kljub temu strinjalo z navedbami Komisije, očitno prekoračilo meje razumne presoje dokazov.

138. Drugače kakor v postopku, v katerem je bil ugotovljen obstoj dodatnih dokumentov,[48] pa v obravnavanem primeru tudi ni mogoče zanesljivo ugotoviti, da je bil odgovor Komisije nepopoln. Splošno sodišče pa bi to lahko razjasnilo sorazmerno enostavno, če bi Komisiji naročilo, naj podrobno pojasni razkorak med številkami iz poročil in številom dokumentov, posredovanih G. Stracku.

139. Splošno sodišče sicer samo odloča o tem, ali je treba dokaze, s katerimi razpolaga v zadevi, dopolniti. Tudi vprašanje, ali imajo postopkovni dokumenti dokazno moč, je odvisno od proste presoje dejstev, ki v okviru pritožbene stopnje ni predmet nadzora Sodišča, razen v primeru izkrivljanja dokazov, predloženih Splošnemu sodišču, ali če iz dokumentov v spisu izhaja vsebinska nepravilnost ugotovitev slednjega.[49]

140. Nezadostno dokazovanje pa v obravnavanem primeru temelji prav na izkrivljanju dokaznih sredstev s sklepanjem, ki očitno presega meje razumne presoje. Sodišče je torej izjemoma upravičeno, da ugotovi napačno uporabo prava, zato ker niso bili sprejeti potrebni ukrepi v zvezi z razjasnitvijo.

141. Kar zadeva zavrnjeno trditev G. Stracka, da Komisija ni odločila o vseh zavrnilnih odločbah o potrdilnih prošnjah, je ta delni očitek zato utemeljen in izpodbijano sodbo je treba razveljaviti.

142. Stanje postopka v tej točki ne dovoljuje odločitve o zadevi, ker v zadostni meri niso pojasnjeni niti prispevek dokumentov OLAF niti obstoj in obseg zbirnih odločb o potrdilnih prošnjah in odločb o potrdilnih prošnjah, ki konec leta 2007 še niso bile izdane.[50] Zato je treba zadevo v tem delu v skladu s členom 61, prvi odstavek, Statuta vrniti v razsojanje Splošnemu sodišču.

E – *Peti pritožbeni razlog – uporaba izjeme zaradi varstva osebnih podatkov*

143. Peti pritožbeni razlog zadeva uporabo izjeme zaradi varstva osebnih podatkov, namreč obrazložitev (točka 1), individualno presojo počrnitev (točka 2) in zakonitost počrnitev osebnih podatkov določenih skupin oseb (točka 3).

48 — Sodba Splošnega sodišča Williams/Komisija (T-42/05, EU:T:2008:325, točka 68).

49 — Sodbe Ismeri Europa/Računsko sodišče (C-315/99 P, EU:C:2001:391, točka 19), Glencore in Compagnie Continentale/Komisija (C-24/01 P in C-25/01 P, EU:C:2002:642, točki 77 in 78) in Erste Bank der österreichischen Sparkassen/Komisija (C-125/07 P, C-133/07 P in C-137/07 P, EU:C:2009:576, točka 319).

50 — Strankama pa je treba svetovati, naj Komisija to vprašanje razjasni po uradni dolžnosti s tem, da G. Stracku posreduje ustrezne številke – in morebiti manjkajoče dokumente – ali pa naj G. Strack ponovno vloži prošnjo za dostop do domnevno do sedaj manjkajočih dokumentov, ki bi Komisiji omogočala, da ob upoštevanju mojih ugotovitev poda stališče. V tem primeru bi lahko spor rešili – morebiti še celo pred odločitvijo o tej pritožbi – in ne bi bilo razloga za to, da bi se ponovno brez potrebe obračali na Splošno sodišče.

1. Obrazložitev odločbe Komisije

144. G. Strack nasprotuje temu, da je Splošnemu sodišču zadoščala obrazložitev odločb Komisije, čeprav ni vsebovala nobenih podatkov o posvetovanju z zadevnimi osebami ali o tem, ali bi te osebe želele, da se njihovi podatki obravnavajo zaupno. Komisija naj se tudi ne bi ukvarjala z različnimi prizadetimi skupinami oseb.

145. Ta delni očitek pa ne more biti utemeljen, saj je Splošno sodišče v točkah 120, 125 in 126 določilo primerne zahteve, ki jih mora izpolnjevati obrazložitev Komisije. Tudi skopa obrazložitev namreč lahko zadošča, če je iz nje mogoče dovolj jasno razbrati razloge.

146. Kar posebej zadeva manjkajoče podatke glede posvetovanja s prizadetimi osebami, je njihov neobstoj dovolj jasen indic za to, da takih posvetovanj ni bilo. Komisiji se tudi ni bilo treba ukvarjati z manjkajočo obrazložitvijo prošnje za dostop v skladu s členom 8(b) Uredbe št. 45/2001, saj taki razlogi niso bili navedeni.

147. Glede navedb G. Stracka, ki v okviru tega delnega očitka na koncu navaja, da Splošno sodišče ni v zadostni meri preučilo njegove kritike glede črtanj od OLAF, zadostuje napotek, da v repliki te odločbe ne graja v podrobnostih, čeprav je bil o njenem obstoju in njeni obrazložitvi seznanjen najpozneje v odgovoru na tožbo. [51]

2. Individualna presoja dokumentov

148. G. Strack z drugim delnim očitkom petega pritožbenega razloga graja, da je Splošno sodišče v točkah od 162 do 164 neupravičeno priznalo, da je Komisija v zadostni meri individualno preučila potrebo po zaupni obravnavi črtanih podatkov. Pri tem se sklicuje predvsem na to, da so bila brez razlike počrnjena vsa imena, ne da bi se dejansko preučila prizadetost zasebnosti. To pa ne dokazuje neobstoja individualne presoje dokumentov, ampak kvečjemu prepričanje Komisije o dosegu izjeme iz člena 4(1)(b) Uredbe št. 1049/2001. Ta pa je predmet tretjega delnega očitka, ki bo preučen v nadaljevanju.

3. Zakonitost počrnitev

149. G. Strack na koncu s tretjim delnim očitkom petega pritožbenega razloga graja uporabo izjeme zaradi varstva osebnih podatkov v skladu s členom 4(1)(b) Uredbe št. 1049/2001, ki jo je priznalo Splošno sodišče.

150. Institucije v skladu s to določbo zavrnejo dostop do dokumenta, kadar bi razkritje oslabilo varstvo zasebnosti in integritete posameznika, zlasti v skladu z zakonodajo Unije s področja varstva osebnih podatkov.

151. Komisija je to izjemo v skladu s členom 4(6) Uredbe št. 1049/2001 uresničila s tem, da je v izdanih dokumentih počrnila vsa imena in naslove.

152. Sodišče je že ugotovilo, da v skladu s členom 4(1)(b) Uredbe št. 1049/2001 v celoti postanejo uporabljive določbe Uredbe št. 45/2001, če je namen prošnje, ki temelji na Uredbi št. 1049/2001, pridobiti dostop do dokumentov, ki vsebujejo osebne podatke. To predvsem pomeni, da mora prosilec praviloma v skladu s členom 8(b) Uredbe št. 45/2001 dokazati potrebo po posredovanju teh osebnih podatkov. [52]

51 — Glej zgoraj točko 107 in naslednje.

52 — Sodba Komisija/Bavarian Lager (EU:C:2010:378, točki 63 in 77).

a) Presoja

153. G. Strack sicer ustrezno navaja, da so institucije lahko zavezane, da tudi brez ustreznih dokazil prosilca upoštevajo razloge za posredovanje, ki se ponujajo, vendar pa v obravnavanem primeru taki razlogi niso razvidni, G. Strack pa jih tudi ni navedel.

154. G. Strack tudi navaja, da cilj Uredbe št. 1049/2001, da se omogoči dostop do dokumentov, v skladu s členom 8(a) Uredbe št. 45/2001 upravičuje posredovanje, saj naj bi bilo to v javnem interesu. Taka razlaga člena 8(a) pa bi spodkopala navedeno [53] sodno prakso glede člena 8(b).

155. Prav tako ni pomembno, ali prosilci pri potrdilnih prošnjah izdajo kritične podatke o sebi. Varstvo osebnih podatkov namreč najprej učinkuje neodvisno od pomena zadevnih podatkov.

b) Potreba po posvetovanju s prizadetimi osebami

156. G. Strack dalje meni, da Komisija ne bi smela enostavno počrniti vseh imen in naslovov, ampak bi morala prizadete osebe vprašati, ali se strinjajo s posredovanjem njihovih podatkov.

157. Splošno sodišče je v zvezi s tem predvsem v točki 178 izpodbijane sodbe ugotovilo, da posvetovanje ni bilo potrebno, saj naj bi bilo jasno, da je treba osebne podatke obravnavati zaupno, če ne obstajajo nobeni prevladujoči razlogi za posredovanje.

158. Pri tej ugotovitvi ne gre za napačno uporabo prava.

159. Posvetovanje s tretjimi strankami pri prošnjah za dostop do dokumentov, ki so jih te posredovale institucijam, je v skladu s členom 4(4) Uredbe št. 1049/2001 potrebno, le če ni jasno, ali naj se dokument razkrije ali ne. Morebitna obveznost posvetovanja v zvezi z dokumenti, ki so jih pripravile institucije, vsekakor ne more biti širša.

160. G. Strack očitno domneva, da je možnost posredovanja osebnih podatkov sporna, dokler prizadete osebe niso odločile, ali se strinjajo s posredovanjem. To pa ne drži.

161. Ker je posredovanje osebnih podatkov obdelava, je dopustno, le če obstaja kateri od razlogov za obdelavo, naštetih v členu 5 Uredbe št. 45/2001. Eden od teh razlogov je privolitev prizadete osebe. Sicer posredovanje praviloma ni dopustno.

162. Namen zahteve po posvetovanju s prizadetimi torej ni, da se razjasni možnost posredovanja, ampak naj bi se z njo šele ustvarilo pogoje za posredovanje. Člen 4(4) Uredbe št. 1049/2001 pa institucij k temu ne zavezuje.

163. Iz istega razloga tudi ni prepričljiva trditev G. Stracka, da bi se Komisija pri popolni obravnavi njegove prošnje za dostop [54] tako ali tako morala posvetovati s prizadetimi osebami, da bi lahko odločila o posredovanju njihovih potrdilnih prošenj. Člen 4(4) Uredbe št. 1049/2001 sicer velja za dostop do teh dokumentov, vendar pa vsebovani osebni podatki ravno ne utemeljujejo nejasnosti, ali je mogoče dovoliti dostop. Zato ni treba odločiti o tem, ali bi bilo treba morebitno posvetovanje uporabiti za to, da bi se na prizadete osebe obrnilo zaradi njihove privolitve v posredovanje.

53 — Glej točko 152 zgoraj.

54 — Prošnja G. Stracka se ni, kot je ugotovilo Splošno sodišče v točki 141, nanašala le na odločbe o potrdilnih prošnjah, ampak tudi na potrdilne prošnje, kar je Komisija namenoma prezrla.

c) Soglasje prizadetih oseb za posredovanje

164. G. Strack tudi meni, da bi Komisija in Splošno sodišče morala upoštevati, ali so prizadete osebe že vnaprej soglašale s posredovanjem njihovih osebnih podatkov v zvezi z njihovimi potrdilnimi prošnjami. V vsaj enem primeru naj bi to izhajalo celo iz dokumentov, ki so mu bili posredovani. Tam je prosilec navedel:

„In view of the public interest, I cannot treat this as confidential. My question was not confidential. The public interest in this issue must prevail.“ [55]

165. Zdi pa se skoraj neverjetno, da bi prizadete osebe v povezavi s svojimi potrdilnimi prošnjami že abstraktno in na splošno soglašale s posredovanjem svojih podatkov. Tudi navedeni primer je treba verjetno razumeti bolj v tej smeri, da prizadeti nasprotuje zavrnitvi dostopa, ne pa da soglaša z razkritjem svojih osebnih podatkov.

166. G. Strack Splošnemu sodišču sicer ne more očitati, da se s temi trditvami ni ukvarjalo, saj jih je – če sploh – navedel le na ustni obravnavi in s tem prepozno.

d) Uradniki, ki so podpisali odločbe o potrdilnih prošnjah

167. Kar zadeva posredovanje imen uradnikov, ki so podpisali odločbe o potrdilnih prošnjah, ki ga zahteva G. Strack, ni razvidno, da bi to storil že pred Splošnim sodiščem. Ta navedba torej v skladu s členom 170(1), drugi stavek, Poslovnika ni dopustna, saj pritožba ne more spreminjati predmeta spora pred Splošnim sodiščem. Komisija sicer navaja, da sta bili ti imeni – namreč generalna sekretarka Komisije in direktor OLAF – navedeni. To vsaj posredno izhaja tudi iz pisemske glave primerov odločb o potrdilnih prošnjah, ki jih je predložil G. Strack. G. Strack pa ni predložil strani s podpisi.

e) Imena uradnikov, ki se pojavljajo v dokumentih v zvezi z zadevo T-110/04

168. G. Strack glede počrnjenih imen uradnikov, ki se pojavljajo v dokumentih v zvezi z zadevo T-110/04, zahteva, da se loči med uradniki, ki se jim očita napačno ravnanje, in drugimi uradniki. Za obe skupini pa načelno velja, da posredovanje njihovih osebnih podatkov praviloma ni možno iz razlogov varstva osebnih podatkov. To, da je treba imena uradnikov, ki se jim očita napačno ravnanje, morebiti še posebej varovati, torej še ne utemeljuje diferenciacije.

f) Kodiranje imen

169. G. Strack dalje navaja, da Komisija v dokumentih v zvezi z zadevo T-110/04 ne bi smela počrniti imen, ampak bi jih morala (anonimizirati) kodirati, da bi izboljšala berljivost dokumentov. To naj bi izhajalo že iz tega, da je Splošno sodišče v navedeni zadevi kodiralo imena.

170. Splošno sodišče pa je v zvezi s tem v točkah od 202 do 208 izpodbijane sodbe pravilno ugotovilo, da bi bilo obsežno kodiranje imen v dokumentih Komisije, na katere se nanaša obsežna prošnja, povezano z nesorazmernimi stroški. Zato tudi ta navedba G. Stracka ni utemeljena.

55 — Str. 126 prilog k pritožbi („Zaradi javnega interesa tega ne morem obravnavati zaupno. Moje vprašanje ni bilo zaupno. V tej zadevi mora prevladati javni interes.“).

4. Vmesni sklep glede petega pritožbenega razloga

171. Peti pritožbeni razlog je torej treba zavrniti v celoti.

F – *Šesti pritožbeni razlog – zaupna obravnava protidampinških postopkov*

172. Šesti pritožbeni razlog zadeva varstvo poslovnih interesov v skladu s členom 4(2), prva alinea, Uredbe št. 1049/2001.

173. Komisija je namreč zavrnila dostop do določenih podatkov in dokumentov, da bi preprečila identifikacijo podjetij, povezanih s protidampinškimi primeri, ki jih je obravnavala tožeča stranka v zadevi T-110/04.

174. Splošno sodišče se je s to zavrnitvijo v točkah od 226 do 229 izpodbijane sodbe strinjalo, saj naj bi deloma šlo za poslovne skrivnosti, med drugim pa naj bi bilo treba zavarovati ugled zadevnih podjetij. Prevladujoči javni interes za posredovanje teh podatkov naj ne bi bil razviden.

175. G. Strack najprej poudarja, da so bili protidampinški ukrepi objavljeni in da so bila pri tem predvsem navedena tudi imena podjetij. Nič pa ne kaže na to, da so zavrnjeni podatki zadevali postopke, ki so se končali s tako objavo. Zato ni dokazano, da ni bilo več interesa za zaupno obravnavo.

176. V nasprotju z mnenjem G. Stracka lahko poleg tega obstaja interes, da se ime podjetja in očitek obravnavata zaupno, saj očitek lahko omogoča sklepe v zvezi s podjetjem.

177. G. Strack pa ugovarja, da obstaja prevladujoči javni interes za preiskavo protidampinških postopkov, ki upravičuje posredovanje teh podatkov in ga morata po uradni dolžnosti preučiti tako Komisija kot tudi Splošno sodišče.

178. Temu mnenju je treba v izhodišču pritrditi. Sodišče je ugotovilo, da mora zadevna institucija v primerih iz člena 4(2) Uredbe št. 1049/2001 podati pojasnila, ali ne obstaja javni interes, ki prevlada in vendarle utemelji razkritje zadevnega dokumenta.[56] Zato je treba vsaj vidike, ki se nujno pojavijo v zadevnem primeru, preučiti po uradni dolžnosti.[57] Praviloma pa bodo že na tej stopnji bistveni posebni vidiki, ki jih mora predstaviti prosilec.[58]

179. Zato toliko bolj velja, da se pri preizkusu, ali prevlada javni interes, v sodnem postopku preveri obstoj kršitve člena 4(2) Uredbe št. 1049/2001, le če tožeča stranka to kršitev očita. Če predmet takega očitka ni to, da je bila izvedba tega preizkusa popolnoma opuščena, potem morajo biti navedeni vsaj vidiki, ki niso bili ustrezno presojeni. Zato ne gre za napačno uporabo prava, če se Splošno sodišče osredotoči na navedbo tega očitka.[59]

180. G. Strack pa v sodnem postopku ni navedel nezadostnega upoštevanja posebnega interesa pri preglednosti protidampinških postopkov.[60] Zato Splošnemu sodišču v tem pogledu ni mogoče očitati napačne uporabe prava.

56 — Sodba Švedska in Turco/Svet (C-39/05 P in C-52/05 P, EU:C:2008:374, točka 49).

57 — Glej sodbo Švedska/API in Komisija (C-514/07 P, C-528/07 P in C-532/07 P, EU:C:2010:541, točka 152) in glede pravnih mnenj v zakonodajnih postopkih sodbo Švedska in Turco/Svet (EU:C:2008:374, točka 67).

58 — Sodba LPN/Komisija (C-514/11 P in C-605/11 P, EU:C:2013:738, točka 94 in navedena sodna praksa).

59 — Glej moje sklepne predloge v zadevi Švedska/MyTravel in Komisija (C-506/08 P, EU:C:2011:107, točka 105).

60 — Glej točke od 71 do 73 replike v postopku na prvi stopnji.

181. Tudi če G. Strack ugovarja, da so bila počrnjena imena uradnikov, ki so bili pristojni za določene postopke, ni razvidno, da bi bilo to vprašanje sploh predmet postopka na prvi stopnji. Te trditve niso dopustne, saj pritožba v skladu s členom 170(1), drugi stavek, Poslovnika ne more spreminjati predmeta spora pred Splošnim sodiščem.

G – *Sedmi pritožbeni razlog – odškodnina za obravnavo njegove prošnje za dostop*

182. Sedmi pritožbeni razlog zadeva predlog G. Stracka za nadomestitev nematerialne škode, ki jo je Komisija povzročila z obravnavo njegove prošnje za dostop do dokumentov. Ta škoda naj bi se na eni strani kazala v poslabšanju duševnega zdravja G. Stracka, na drugi pa v okrnitvi njegove pravice, da se udeleži posvetovanja Komisije o preglednosti in dostopu do dokumentov institucij.

183. Splošno sodišče je v točkah od 261 do 266 izpodbijane sodbe v bistvenem ugotovilo, da ni mogoče dokazati dovolj specifične vzročne zveze med zatrjevanim nezakonitim ravnanjem in uveljavljano škodo.

184. Te ugotovitve v pretežni meri ustrezajo merilom, ki jih je treba uporabiti.

185. Za utemeljevanje obstoja obveznosti Unije, da nadomesti vse, tudi oddaljene škodljive posledice ravnanj svojih institucij, se namreč ni mogoče sklicevati na načela, skupna pravnim ureditvam držav članic, na katera napotuje člen 340(2) PDEU. Pogoj vzročne zveze, ki ga zahteva ta določba, nasprotno predpostavlja obstoj dovolj neposredne vzročne zveze med ravnanjem institucij in škodo.[61]

186. V tej povezavi ni mogoče očitati, da je Splošno sodišče, ne da bi izčrpalo vsa dokazila, ki jih je predlagal G. Strack, v točkah 263 in 264 predpostavljalo, da glede na številne spore med njim in Komisijo in glede na njegovo lastno soodgovornost za obstoječi spor ne bi bilo mogoče ugotoviti take zveze glede morebitnega poslabšanja njegovega duševnega zdravja.

187. Kar zadeva okrnitev možnosti udeležbe pri posvetovanju Komisije, pa v nasprotju z navedbami Splošnega sodišča v točki 265 izpodbijane sodbe ni pomembno, da bi se G. Strack tudi brez dokumentov lahko udeležil razprave (kar je tudi storil). Oviran je bil namreč pri tem, da bi lahko iz teh dokumentov razvil argumente za to razpravo.

188. Prav tako je nasprotno pomembnejša v tej točki razvita misel, da je G. Strack prošnjo za dostop z dne 20. junija 2007 vložil relativno pozno, saj se je rok za posvetovanje iztekel 31. julija 2007. G. Strack namreč ni dokazal, da bi zahtevane dokumente ob pravilnem ravnanju Komisije pravočasno prejel in da bi jih lahko uporabil na posvetovanju.

189. Tudi če bi se predpostavljajo, tako kot to počne G. Strack, da je bila njegova prošnja prepozno registrirana in da je bilo podaljšanje roka za odločitev za nadaljnjih 15 dni prav tako prepozno in zato neučinkovito, ni mogoče zanikati, da je bila Komisija zaradi obsega te prošnje načelno upravičena uveljavljati podaljšanje roka. Komisija bi morala torej pri pravilnem uveljavljanju podaljšanja roka na začetno prošnjo odgovoriti šele 31. julija 2007. Učinkovita udeležba pri posvetovanju na podlagi zahtevanih dokumentov v tem trenutku ne bi bila več mogoča.

190. Zato je lahko Splošno sodišče upravičeno domnevalo, da med morebitnimi zamudami Komisije in omejitvami G. Stracka pri možnostih udeležbe ne obstaja zadostna neposredna vzročna zveza.[62]

61 — Sodbi Dumortier in drugi/Svet (64/76, 113/76, 167/78, 239/78, 27/79, 28/79 in 45/79, EU:C:1979:223, točka 21) in Trubowest Handel in Makarov/Svet in Komisija (C-419/08 P, EU:C:2010:147, točka 53 in navedena sodna praksa) ter sklep Mauerhofer/Komisija (C-433/10 P, EU:C:2011:204, točka 127).

62 — Na podobnih preudarkih temeljijo sodba Richez-Parise in drugi/Komisija (19/69, 20/69, 25/69 in 30/69, EU:C:1970:47, točki 43 in 44) ter sodbi Splošnega sodišča Odigitria/Svet in Komisija (T-572/93, EU:T:1995:131, točka 65) in Farrugia/Komisija (T-230/94, EU:T:1996:40, točka 43).

VI – **Stroški**

191. Ker se zadeva vrne v razsojanje Splošnemu sodišču, je treba odločitev Splošnega sodišča o stroških razveljaviti in odločitev o stroških pritožbenega postopka pridržati.[63]

VII – **Predlog**

192. Sodišču zato predlagam, naj odloči tako:

1. Točka 6 izreka sodbe Strack/Komisija (T-392/07, EU:T:2013:8) se razveljavi, kolikor Splošno sodišče zavrača tožbeni razlog G. Stracka, da Komisija ni odločila o vseh zavrnilnih odločbah o potrdilnih prošnjah.

2. Odločitev o stroških v točki 7 izreka navedene sodbe se razveljavi.

3. V preostalem delu se pritožba in nasprotna pritožba zavrneta.

4. Zadeva se v delu, ki se nanaša na tožbeni razlog, naveden v točki 1 izreka, vrne v razsojanje Splošnemu sodišču Evropske unije.

5. Odločitev o stroških se pridrži.

63 — Glej člen 184(2) Poslovnika.